

— Dacă v-ați fi aflat pe drum acum o oră, mi-ar fi făcut plăcere să vi-l prezint. Îl cheamă Little Sunshine și o să-mi facă...

Dar, brusc, își aduse aminte că n-are voie să vorbească despre amuletă.

În fața acestei declarații, Idabel rămase fără replică. Era bulversată. Și invidioasă.

— Ha! pufni ea și își vârî o bucată de pepene în gură.

Inele de soare se cerneau printre crengile copacului, împeștițând iarba întunecată ca niște fructe de aur căzute la pământ; muște albastre roiau deasupra cojilor de pepene, iar de undeva, din spatele morii de vânt, se auzi dangătul leneș, prelung, al unei tălângi. Henry avea un coșmar. Sforăitul lui enervant părea s-o scoată din minți pe Florabel; scuiță câteva semințe în palmă și, declamând „Scârbă bătrână, scârbă“, le azvârli spre el.

Pe moment, Idabel nu se clinti din loc. Apoi, sculându-se în picioare, închise lama briceagului și îl băgă în buzunar. Încetișor, cu un aer imperturbabil, se îndreptă către sora ei, care se făcu roșie ca racul și se porni să chicotească, cuprinsă de neliniște.

Cu mâinile în șolduri, Idabel o țintui cu ochi ca granitul. Nu scoase o vorbă, dar respirația îi era șuierătoare între dinții încleștați și în scobitura gâtului i se zbătea vizibil o venă. Bătrânul câine porni agale spre ele, uitându-se plin de reproș la Florabel. Joel se trase mai mulți pași îndărăt: nu voia să se amestece într-o păruială în familie.

— Dacă te mai bulbuci atâta, într-o bună zi au să-ți sară ochii din cap, se rățoi Florabel.

Totuși impertinența i se topea văzând cu ochii pe măsură ce privirea fermă, împietrită continua s-o pironească.

— Nu știu ce rost are să faci atâta scandal din cauza javrei ășteia scârboase, spuse ea răsucind o buclă din părul ei căpșuniu și clipind cu nevinovăție din ochi. Mami oricum are să-l pună pe tati să-l împuște, fiindcă poate să ne dea tot felul de boli mortale.

Idabel inspiră o dată adânc, se năpusti asupra ei și se rostogoliră iar și iar, zvârcolindu-se, prin iarbă. Fusta lui Florabel se ridicase atât de sus, încât Joel roși până în vârful urechilor: pe urmă, zgâriindu-se, dând din picioare, țipând de mama focului, reușiră să se desprindă una de alta.

— Surioară, te rog... te rog, surioară... te implor!

Florabel o zbughi după trunchiul unui nuc pecan. Ca două siluete pe un carusel cu călușei, se învârtiră în jurul trunchiului, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt.

— Mami, cheam-o pe mami... vai, domnule Knox, e zuză... FĂ ceva!

Henry se apucă să latre zgomotos și începu să-și fugărească coada.

— Domnule KNOX...

Însă Joel prinsese și el frică de Idabel. Era cea mai nebună ființă pe care o văzuse vreodată și, pe deasupra, cea mai rapidă: nimeni de-acasă nu l-ar crede că o fată se poate mișca atât de iute. Și-apoi, știa din proprie experiență că, dacă s-ar amesteca, până la urmă pe el ar cădea măgăreata: *el* e cel de la care a pornit totul, așa ar suna povestea. În plus, ce-i trebuise lui Florabel să arunce semințele alea? În adâncul inimii, nu-i păsa dacă are să încaseze o chelfâneală strașnică.

Traversă curtea în fugă și alergă, disperată, spre casă, dar în zadar, căci Idabel îi tăie calea. Goniră una după alta, țipând, pe lângă Joel, care

dintr-odată se trezi, fără nici o vină, transformat, asemenea nukului pecan, într-un scut. Idabel încercă să-l împingă la o parte: văzând că nu se urnește din loc, își trecu mâna prin părul năclăit de sudoare și îl țintui cu ochii ei verzi, neînfricați.

— Dă-te la o parte, fătălăule...

Lui Joel îi veni în minte briceagul din buzunarul ei și, în ciuda rugămintilor lui Florabel, își spuse c-ar fi înțelept să se tragă într-o parte.

Așa că ele își reluară goana, alergând ba în cerc, ba în zigzag, printre copaci, iar părul îi sălta lui Florabel pe spinare. Când ajunseră la nucul pecan, ea fiind cea mai înaltă, se cățără în copac. Idabel își dădu jos ghetetele grele.

— Ha, las' că n-ajungi prea departe! răcni ea și, agilă ca o maimuță, se sui pe trunchi în sus.

Crengile se hâțanau, rămurelele rupte și frunzele smulse cădeau cu duiumul la picioarele lui Joel; când țâșni într-o parte, căutând să vadă mai bine ce se-ntâmplă, cerul albastru păru să se pogoare asupra lui prin coroana nukului, iar surorile, cățărându-se tot mai aproape de soare, se făceau tot mai mici și orbitor de strălucitoare.

Florabel urcase cât de sus putuse, până-n vârf, dar avea o poziție ferită, fortificată: aici, stând în echilibru între două crengi crăcănate, era imună la orice asalt, căci nu trebuia decât să dea din picioare ca să-și silească inamica să bată în retragere.

— Pot s-așept, spuse Idabel încălecând o creangă. Apoi privi enervată în jos, către Joel, și adăugă: Bă, du-te acasă.

— Te rog, n-o băga deloc în seamă, domnule Knox.

— Cară-te acasă, sclifositule, și decupează-ți păpușele de hârtie.

Joel rămase locului, simțind c-o urăște, dorindu-i să cadă din pom și să-și rupă gâtul. Ca orice fată băiețoasă, Idabel era rea, dată dracului de rea: frizerul din Noon City precis știe ce hram poartă. Ca și femeia cu voce răgușită și un neg pe bărbie. Ca și Florabel. Pe urmă ridică din umeri și lăasă capul în piept.

— Întoarce-te când nu e ea aici! strigă Florabel văzându-l că pornește spre casă. Și, domnule Knox, nu uita ce ți-am spus despre știi-tu-ce. E un sfat cuminte...

O pereche de ulii păsărari dădeau roată, cu aripile țepene, pe deasupra fuiorului de fum ce se înălța în zare din hornul bucătăriei de la Landing: asta o fi Zoo, care gătește prânzul, își zise el, oprindu-se pe marginea drumului să calce în picioare o colonie de furnici ce se ospătau cu o broască moartă. Se săturase de mâncarea lui Zoo: mereu aceleași chestii, varză creată, igname, fasole ochi-negri, turte de mălai. În clipa asta ar vrea să-l vadă pe Bulgăre de Zăpadă. Acasă, în New Orleans, Bulgăre de Zăpadă apărea în fiecare după-amiază, își împingea căruciorul fermecător și suna din clopoțelul încântător; iar cu câțiva bănuți puteai să-ți cumperi un cornet cu înghețată pufoasă, cu vreo zece arome diferite, de cireșe și ciocolată, de struguri și mure, toate amestecate ca într-un curcubeu.

Furnicile se împrăștiară ca scânteile: tot gândindu-se la Idabel, tropăi, strivindu-le pe capete, dar acest dans păcătos nu micșoră nicidecum durerea provocată de insultele proferate la adresa lui. Stai așa! Stai numai să-l vezi când o să ajungă guvernator: o să asmută legea împotriva ei, o să pună să fie întemnițată sub pământ, într-o celulă

cu o mică trapă în tavan, pe unde să se uite la ea și să râdă.

Totuși, în clipa când Landing-ul îi răsări dinaintea în toată splendoarea lui, cu contururile sale imprecise umbrite de frunziș, o dădu uitării pe Idabel.

Ca niște zmeie trase de sfoară, uliii descriau cercuri tot mai joase, până când umbrele lor ajunseră să se învârtă deasupra acoperișului înclinat, din șindrila. Vălătucii de fum ce se înălțau pe hornul bucătăriei urcau necurmați în aerul încins, nemișcat; măcar era un semn că aici locuiesc oameni. Joel cunoscuse și explorase la viața lui și alte case tăcute și pustii, dar nici una nu-i păruse atât de părăsită, de cufundată în tăcere: ai fi zis că tot locul e închis într-un clopot de sticlă; înăuntru îl aștepta, gata să-l înhațe, o după-amiază de nesfârșită plictiseală: fiecare pas îl purta tot mai aproape de ea și își simțea pantofii grei de parcă ar fi avut tălpi de piatră. O după-amiază întreagă. Și de câte altele o să mai aibă parte, vreme de câte luni de-acum înainte?

Pe urmă, apropiindu-se de cutia poștală, văzu că stegulețul roșu, vesel e încă ridicat și îi reveni buna dispoziție: Ellen o să schimbe totul, o să aranjeze lucrurile în așa fel încât să poată pleca la o școală unde toată lumea e normală. Îngânând cântecul despre zăpadă și crivăț, se opri și zgâlțâi ușița ca să deschidă cutia; pe fundul ei, jos de tot, zăcea un teanc gros de scrisori sigilate, după cum constată, în plicuri de un verde-gălbui pal. Erau întocmai ca acelea pe care le folosise tatăl lui când îi scrisese lui Ellen. Până și scrisul delicat, caligrafic era identic: Dlui Pepe Alvarez, post-restant, Monterrey, Mexico. Apoi: Dlui Pepe Alvarez, post-restant, Fukuoka, Japonia. Și tot așa. În total, șapte scrisori, toate adresate dlui

Pepe Alvarez, la post-restant, în Camden, New Jersey; Lahore, India¹; Copenhaga, Danemarca; Barcelona, Spania; Keokuk, Iowa.

Scrisorile lui nu se aflau însă printre acestea. Ținea bine minte că le pusese în cutie. Doar îl văzuse și Little Sunshine. Și Zoo. Și-atunci unde sunt? Desigur: pesemne c-a trecut deja poștașul. Dar cum de n-a auzit sau n-a văzut mașina poștașului? Avea un Ford cam rablagit, care făcea un zgomot infernal. Pe urmă, pe jos, în colbul de la picioarele sale, scoase din bucata de hârtie igienică în care le înfășurase, își zări cele două monede, una de cinci cenți și una de un cent, scânteind ca doi ochi de mărimi diferite.

În aceeași clipă, șuierul unei împușcături sfâșie tăcerea ca un plesnet de bici: Joel, care se aplecase să-și ridice banii, se întoarce cu fața paralizată spre casă: nu era nimeni nici pe verandă, nici pe cărare, nicăieri nu era vreun semn de viață. Răsună o altă împușcătură. Aripile uliilor bătură violent aerul când se depărtară grăbiți peste vârfurile copacilor, măturând cu umbrele lor ca niște insule de întuneric nisipul dogoritor al drumului.

1. Până la 15 august 1947, Lahore, capitala provinciei Punjab, a făcut parte din teritoriul Indiei coloniale britanice. După Marea Ruptură, pe criterii religioase, care a dus la formarea statelor independente India (majoritar hindus) și Pakistan (majoritar musulman), Lahore a fost anexat Pakistanului. Acțiunea romanului este plasată la o dată anterioară acestui eveniment.